

N.E. MANITAKIS

Διευθυντής

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐπί τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Γερακίου, ἀριθ. 30.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
Ἐν Ἀθήναις ἔτησίᾳ δρ. ν. 8	Ἡ πικρὰ τῆς κόρης ἔξοδος, εἰ κών. — Πολωνικά Διηγήματα. "Ὀλδουα (συνέχ. καὶ τέλος.) — Ἰάκ. Οὐάτ, βιογραφία μετὰ εἰκόνας. — Ποίσεις. Σερβικὸν ἄσμα, ὑπὸ Ἀχιλ Παράσχου. — Ὁ Βρυκόλαξ. — Ποικίλα. — Γνωστοποιήσεις.	Ἐν Ἀθήναις..... Λεπτ. 10
" " ἔξαμην. " " 5		" ταῖς ἐπαρχίαις..... " 15
" ταῖς ἐπαρχ. ἔτησίᾳ " " 10		" τῷ ἔξωτερικῷ..... " 25
" " ἔξαμην. " " 6		Φύλλα προηγούμενα λεπτ. 50
" τῷ ἔξωτερικῷ ἔτησίᾳ φρ. " 15		

Ἐν ἑνὶ βήμα καὶ εἶτα ἡ αἰωνιότης.

Ἡ ΠΙΚΡΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ ΕΞΟΔΟΣ

Δὲν ἦτο τὸ πρῶτον θῦμα ἡ φίλη κόρη δὲν εἶναι οὐδὲ τὸ τελευταῖον.

Εἰσῆλθε κόρη καὶ ἐξέρχεται γυνή· τὰ χρυσαῖ ὄνειρά της διελύθησαν εἰς καπνόν.

Εἶναι λίαν ἐπαγωγὸς ἡ ὄψις τῶν βασιλείων τῶν ἐρώτων· ἀνόστρωτοι αἱ εἴσοδοι· αἱ ἡδογαὶ προσμειδιῶ-

σι πρόθυμοι καὶ καλοῦσιν ὑποσχόμεναι ἀγνώστων ποιητικῶν κόσμων τὴν ἀπόλαυσιν· ἡ ὑπερβάσα τὸν οὐδὸν δὲν δύναται πλέον νὰ στρέψη πρὸς τὰ ὀπίσω.

«Βάδιζε, βάδιζε!», κραυγάζει φωνὴ ἐπιτακτικὴ καὶ βαδίζει τὸ ἀτυχὲς θῦμα, ὡσεὶ διωκόμενον.

Τὸ σῶμα ἐξασθενίζεται καὶ αἱ ἡδογαὶ δὲν ὑπακούουσι πλέον αὐτῶ· οἱ ἔρωτες φεύγουσιν, ὡς φεύγει ἡ μέλισσα ἐκμυζήσασα τοῦ ἀνθους τὸ

μέλι· ἔχει καὶ ἄλλα ὁ κῆπος ἄνθη καὶ ἄλλας γεννᾷ καθ' ἐκάστην ὥραιάς ὁ κόσμος.....

Ἐκδιώκεται ἡ ἀτυχὴς καὶ σκοτοδινώσα ζητεῖ νὰ ἐξέλθῃ· θὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ὄχι ἔθεν εἰσῆλθεν.

Ὅπισθεν τῶν βασιλείων τῶν ἐρώτων ὑπάρχει ὁπῆ ἀντι θύρας, δι' ἧς μὲλις διέρχεται ἀνθρώπινον σῶμα· βράχοι ἀποβῶνες, ἔδαφος ὀλισθηρὸν, ἀκκῆλαι καὶ τρίβολοι, καὶ πέτραν αὐτῶν γλαυκὸς καὶ μυστηριώ-

δης ὁ πόντος, καλῶν εἰς τοὺς κόλπους τοὺς ἀπέλιπιδας....

Ἴδετε· ἐξήλθεν. Ἦσόν εἶναι καταπεπονημένη! Τὸ θολὸν βλέμμα τῆς ἐκφράζει ἀπελπισμὸν, παραφροσύνην· διὰ τῶν ποδῶν γυμνῶν πατεῖ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν δξέων λίθων καὶ ἀδιαφορεῖ πρὸς τὰς πληγὰς καὶ τοὺς πόνους. Ὅταν ἡ καρδιά συντριβῇ καὶ κατακερματισθῇ, ὁ νοῦς δὲν αἰσθάνεται πλέον τοῦ ἄλλου σώματος τὰς δόνας. Ὁ κόσμος ἄλλην ἤθελε βαδίζει, ἀν ὁ δημιουργὸς ἀντὶ τῆς πλευρᾶς ἐλάμβανε τὴν καρδίαν καὶ ἐπλασσε τὸν δεύτερον ἄνθρωπον.....

Ἐφθασεν ὀλισθαίνουσα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου· ἐν ἔτι βῆμα καὶ εἶτα ἡ αἰώνιος ζωῆ, ἡ αἰώνιος ἀνάπαυσις.

Σταματᾷ διστάζουσα· ἡ χεὶρ τῆς ἡ ἀριστερὰ αὐτομάτως ἐκτείνεται καὶ τὴν στηρίζει ἐπὶ τοῦ βράχου· εἶναι ἀκόμη καιρὸς....

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς πικροῦ παραπόνου ἐκφρασις ἐπιχύνεται· εἰς τί ἡ δυστυχὴς ἐπταίσει; Γλυκεῖα τις ἀνάμνησις, μέλλουσα ἴσως νὰ τὴν ἀναζωπυρήσῃ, ἀρίπταται καὶ αὐτὴ ὑπὸ τὴν μορφήν τοῦ τελευταίου παρ' αὐτῆς μείναντος ἔρωτος. Ἀπὸ τοῦ πόντου ὑπὸ μορφήν ἐριννύος ἐξορμᾷ ὁ ἀπελπισμὸς, τὴν ἀρπάζει καὶ τὴν σύρει εἰς τῆς αἰωνιότητος τὰ βάθη... Δὲν ὑπάρχει πλέον ὀπισθοδρόμησις, δὲν ὑπάρχει σωτηρία....

Παφλασμὸς ἀκούεται σώματος καταπίπτοντος εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἡ ἐπιφάνειά του συνταράσσεται ἐπὶ μικρόν..... Εἶτα τὰ πάντα ἐπανέρχονται εἰς τὴν προτέραν θέσιν.

Διατίθῃ; Παρήλθε μία δυστυχὴς· ἀλλ' ἡ δυστυχία παρέμεινε καὶ παραμένει.

(Ἐκ τῶν τοῦ Aniehs)

E. Σχ.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΔΥΝΑ

Ἐπὶ ἸΟΥΑΙΟΥ ΖΟΤΑΡΕΚΗ

[Συνέχεια καὶ τέλος.]

Ἄχ! δὲν εἰσπρόχρημα οὕτως ἄλλοτε διὰ τῆς πόλης ταύτης.
Α. Μικιέβιτς.

Δύο ἔτη ὑστερώτερον, κατὰ τινὰ ὠραίαν φθινοπώρου ἐσπέραν, ὀδοιπὸρος

τις διευθύνετο πρὸς χωρίον ἐν τοῖς περιγῶροις τῆς Ὀυσόβης κείμενον. Ἐβάδιζε βῆματι γοργῷ, ἀλλ' ἠδύνατό τις νὰ ἴδῃ, ὅτι τὰς τελευταίας αὐτοῦ ἐξήντηλε δυνάμεις, ἔνχ πλεῖον σπύση. Ἰσχυρῶς ἐπὶ ῥάβδου ἐστηρίζετο καὶ συχναῖ ἐπὶ τῶν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς ὁδοῦ πετρῶν ἀνεπαύετο. Ἡ στολὴ αὐτοῦ, πάντῃ ξένη τῷ τόπῳ, ἐδήλου ἄνδρα ἐξ ἀφροστηκυίας ἐρχόμενον χώρας. Κάλυμμα δὲ κεφαλῆς ἔφερε πῖλον κυκλοτερῆ, πρὸς στρατιωτικὸν ὁμοιάζοντα, ἀλλ' εὐκολοὺς δὲν ἦτο ἡ διάκρισις τοῦ χρώματος αὐτοῦ· ἡ δὲ σκευὴ του συνέκειτο ἐκ μικροῦ ἱπέδως δισακκίου. Ἐπρεπε νὰ ἦτο τῷ ὄντι στρατιωτικὸς· διότι ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἦτο ὄρατὴ οὐλή, μακρὸς δὲ πώγων καὶ πυκνοὶ μύστακες ἐσκίαζον τὸ πρόσωπόν του.

Μετὰ πορείαν ἀρκετὰ ἐπίπονον ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὰς πρώτας τοῦ χωρίου οἰκίας. Ἡ φυσιογνωμία αὐτοῦ οὐδὲν εἶχε τὸ θέλγον· δι' ὃ πάντες, ὅσους ἀπῆντα, παρετήρουν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, βλέποντες· δι' αὐτὸν πλησιάζοντα οἱ παῖδες, ἔφρουγον ἐντρομοί.

Εἰς τὸ ἄκρον ἀφικόμενος τοῦ χωρίου ἔστρεψεν ἐπὶ δεξιὰ, ὡς εἰ πασῶν τῶν οἰκιῶν ἡ τοποθεσία ἦν αὐτῷ ἐντελῶς οἰκεία, καὶ πρὸς μίαν ἐξ αὐτῶν διεύθυνε τὰ βήματά του. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν. Ὁ ἐπὶ τῇ θύρᾳ ἰστάμενος κύων ἰσχυρῶς ὕλακτῆσας ὤρμησεν ἐπ' αὐτόν· ἀλλ' ὁ ὀδοιπὸρος οὐδαμῶς πτοηθεὶς, καίπερ μανιώδους φαινομένου τοῦ ζώου.

— Φάγγ, ἐδῶ, ἀρχαῖέ μου φίλε, ἀνακραζέει.

Αἰφνης ὁ κύων ἵσταται, ὀρθώνει τὰ ὦτα καὶ πηδᾷ ἐπὶ τὸ στήθος τοῦ ἀγνώστου, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ἐκχαράς. Ὁ Φάγγ, ὡσεὶ γοητευμένος ἀρχεται θωπεύων αὐτόν καὶ λείχων αὐτῷ τὰς χεῖρας· ὁ ξένος κύπτει ἐπὶ τὸ εὐγενὲς ζῶον καὶ ἀποδίδει αὐτῷ τὰς θωπείας του.

«Οὕτω λοιπὸν δὲν μ' ἐλησμόνησας,» λέγει, καὶ δάκρυ βέει ἐπὶ τῶν ἡλιοκαύστων αὐτοῦ παρειῶν.

Ἄφ' οὗ ἐχάρισε στιγμὰς τινὰς εἰς τὴν πιστότητα, ὁ ὀδοιπὸρος διευθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Φάγγ, ὅστις ἔτρεχε καὶ ἐπήδα περὶ αὐτόν ἐκβάλλον χαρμωσύνους φωνάς. Ἐκτύπησεν εἰς τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεὶς ἀπεκρίνατο αὐτῷ· ἐκτύπησεν ἰσχυρότερον ἐπανειλημμένως, ἀλλὰ πάντα ἔμειναν ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ· μόνον χελιδόνες τινές, αἵτινες εἶχον κτίσει τὴν φωλεάν αὐτῶν ἐν τῇ γωνίᾳ τῶν παραθύρων, τρομάξασαι ὑπὸ τοῦ κράτους ἤρξαντο ἱπτάμεναι ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, φωνάζουσαι γοερῶς.

Δύο νεάνιδες ἐτύγγαλλον καθήμεναι κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πρὸ τῆς πύλης τῆς γείτονος οἰκίας, παρασκευάζουσαι τὸ γεῦμα τῆς ἐσπέρας.

«Βλέπε, Μαρία, λέγει ἡ ἑτέρα αὐτῶν τῇ ἑαυτῆς ἀδελφῇ, βλέπε τὸν δυσειδῆ ἐκείνον ἄνθρωπον, ὅς πρὸ ὀλίγου εἰσῆλθεν εἰς τῆς Ὀλδύνας τὴν αὐλήν· τί ἄρα θέλει;

— Παρετήρησα αὐτὸν κ' ἐγώ, ὑπέλαβεν ἡ ἄλλη κόρη· ἀλλ' ὁ Φάγγ, ὅστις πάντοτε διατελεῖ ὢν κακός, δὲν ὕλακτει αὐτόν... ὦ! πῶς τὸν θωπεύει... βλέπε πῶς ὁ ξένος περιφέρεται ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ κυτᾷ διὰ τοῦ παραθύρου... ὦ! κύταξε, διευθύνεται πρὸς ἡμᾶς, ὑπάγω νὰ διηγηθῶ πάντα εἰς τὴν μητέρα μου.

— Ἰπάγω κ' ἐγώ, δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ ὄλωσ μόνη.»

Τῷ ὄντι, ἅμα τοῦ ξένου πλησιάσαντος, αἱ νεάνιδες ἔσπευσαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ σφοδρῶς ἐκλείσαν ὀπίσω αὐτῶν τὴν θύραν.

Ὁ ὀδοιπὸρος ἔστη ἐπὶ στιγμὴν, ἔφρουρε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, εἶτα δὲ βραδέως διέβη τὸν οὐδὸν τῆς καλύβης.

Ἡ μήτηρ ἐνθουσε ἡσύχως παρὰ τὸ παράθυρον, ὅπερ ἔβλεπεν εἰς τὸν κῆπον· δὲν εἶχεν ἰδεῖ οὐδὲν ἐξ ὧσων εἶχον συμβῆ· καὶ ὅτε αἱ νεάνιδες εἰσέπασαν εἰς τὸν θάλαμον ὄλωσ τρομαγμέναι, ἠρώτησεν αὐτὰς φωνῇ αὐστηρᾷ, τί ἐσήμαινε τοῦτο.

«Μῆτέρ μου, λέγει ἡ ἑτέρα αὐτῶν, ἄσχημὸς τις ἄνθρωπος ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ὀλδύνας, ἔκαμε πολυλάκις αὐτῆς τὸν γύρον καὶ τέλος διευθύνθη πρὸς ἡμᾶς...» ὦ, φοβοῦμαι πολὺ.

— Τίς εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

— ὦ! πρέπει νὰ εἶνε ξένος, διότι ἡ ἐνδυμασία του εἶνε τόσον παράξενος· φέρει μακρὸν πώγωνα καὶ κρατεῖ ῥάβδον εἰς τὴν χεῖρα.»

Μόλις ἡ χωρική εἶχεν ἀκούσει τὰς λέξεις ταύτας, καὶ παρουσιάσθη ὁ ὀδοιπὸρος.

«Ὁ Θεὸς προστατεύει ὑμᾶς ἐν τοῖς ἔργοις ὑμῶν! εἶπε, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ εἰπητε, ἀν οἰκῆ τις ἐν τῇ γείτονη οἰκίᾳ;

— Φεῦ! οὐδεὶς οἰκεί πλέον ἐν αὐτῇ, ἀπεκρίθη θλιβερῶς ἡ χωρική· ἀλλὰ καθήσατε, κύριε ὀδοιπὸρε· ὁ δρόμος ἐκούρασεν ὑμᾶς· εἴθε τόσον ὠχρός.

— Τίς κατῶκει ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ;

— Ἡ τιμία οἰκογένεια τοῦ Ἰακώβου. Οἱ γέροντες ἀπέθανον πρὸ πολλοῦ, ἡ θυγάτηρ των συνεζεύχθη μετὰ τινὰ Ἀδάμ, ἀλλ' οἱ αὐστριακοὶ ἤρπασαν αὐτὸν διὰ τῆς βίας, ἵνα τὸν κάμωσι στρατιώτην, καὶ δὲν ἐπανῆλθεν.

— Ἐγνωρίσατε αὐτὸν τὸν Ἀδάμ; ὑπέλαβεν ὁ ὀδοιπὸρος.

— Ἦμην ἐν τῷ γάμῳ του.

— Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰακώβου ποῦ εἶνε τώρα;

— Ἡ Ὀλδύνα; . . . Ὁ Θεὸς νὰ εὐσπλαγχνισθῇ τὴν δυστυχῆ γυναῖκα! Ἄφ' ἧς στιγμῆς ἤρπασαν αὐτὴ τὸν ἄν-

δρα, ἐστάθη πάντοτε λυπημένη καὶ ἐφάνη οὐσα βαθέως ἀσθενής· ἐπὶ τέλους δὲ θεὸς ἔλαβεν οἶκτον τῆς ἀθλιότητος αὐτῆς, καὶ ἰδοὺ πολλοὶ μῆνες ἀφ' οὗτου ἀνέλαβεν αὐτὴν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

Διαρκούσης τῆς διηγήσεως ταύτης, τὸ πρόσωπον τοῦ ὀδοιπόρου ἤλλαξε πολλὰκις χροιάν· ὅτε μὲν ἦτο κυανωπῆς ὠχρότητος, ὅτε δὲ νοσηματικὴ ἐρυθρότης ἀντικαθίστα τὴν ὠχρότητα ταύτην. Ἐπὶ ταῖς τελευταίαις λέξεσι τῆς χωρικῆς ὁ ξένος ἄφησεν ἣν εἶχε στήριγμα βράβδον, καὶ στερηθεὶς τὰς δυνάμεις τοῦ ἀφέθη νὰ πέσῃ ἐπὶ τινος ἔδρας.

«Τί ἔχετε, κύριε ὀδοιπόρε; εἶσαθε λοιπὸν λίαν ἀπηυδηκώς; ἤρωτησεν αὐτὸν ζωπρῶς ἡ χωρικὴ ἴσως πεινᾶτε; ἴσως διψᾶτε;» Καὶ λέγουσα τὰς λέξεις ταύτας ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ τι ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ.

«Ὁ ξένος ἄφησε νὰ πέσῃ θλιβερώς ἡ κεφαλὴ του ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτοῦ, καὶ ἐψέλλισε τοὺς ἐξῆς λόγους, ἀλλὰ τόσον ἐλαφρῶς, ὥστε ἐφαίνετο προφῆρων αὐτοῦ· μόνον δι' ἑαυτὸν τὰ χεῖλη του προέδιδον ἀκουσίως τὰς κινήσεις τῆς καρδίας του.

«Δὲν μὲ περιέμεινες, Ὀλδυνα!... μὲ προέλαβες...»

Ἡ χωρικὴ ἔφθανε τὴν στιγμὴν ἐκείνην φέρουσα γάλα καὶ ἐν τεμάχιον ἄρτου.

«Κύριε ὀδοιπόρε, λέγει, λάβετε αὐτὸ διὰ ν' ἀναλάβετε ὀλίγον τὰς δυνάμεις· εἶνε πᾶν ὅ,τι ἔχω, ἀλλὰ σὰς τὸ προσφέρω ἐκ καλῆς καρδίας.»

«Ὁ ὀδοιπόρος ἐκύταξε τὴν γυναῖκα ταύτην μὲ ὀφθαλμούς, ἐν οἷς ἐζωγραφίζετο βαθυτάτη ταραχὴ, καὶ εἶπε μετὰ μιᾶς στιγμῆς παύσιν.

— Σὰς εὐχαριστῶ, καλὴ μου γυνή, δὲν πεινῶ· εὐαρεστήθητε κάλλιον νὰ μοι εἴπητε ποῦ εἶνε τεθαμμένῃ ἡ Ὀλδυνα καὶ νὰ μοι δεῖξητε τὸν τάφον τῆς.

— Ἐξερρόμενος τοῦ χωρίου, θὰ παρατηρήσητε μετ' ὀλίγον τὸ κοιμητήριον, καὶ θ' ἀναγνωρίσητε εὐκόλως τὸν τάφον τῆς· δὲν ὑπάρχει ἀκόμη χόρτον ἀλλ' εἶνε κεκαλυμμένος μὲ τὰ ἄνθη, ἅπερ αἱ νέαι κόραι ὑπάγουσι ν' ἀποθέσωσιν ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν πρωΐαν.

«Ὁ ξένος κῦχαρίστησε τὴν καλὴν χωρικὴν καὶ ἐξῆλθε μὲ σφάλλον βῆμα. Ὁ κύων τὸν περιέμενε ἐπὶ τῇ πύλῃ, καὶ ἤρξατο πάραυτα θωπεύων αὐτόν, ὡς εἰ καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἐκεῖνο ἦν ἀνήσυχος περὶ τῆς τύχης του.

«Κύριε ὀδοιπόρε, ἠρώτησεν ἡ χωρικὴ, ἐκπεπληγμένη ὑπὸ τῆς διαγωγῆς τοῦ ξένου καὶ τῆς ἀγάπης, ἣν ἐδείκνυεν αὐτῷ ὁ Φάγγ, μήπως ὁ κύων οὗτος σὰς ἀνῆκέ ποτε;

— Ἦλθε μόνος εἰς προὔπαντησίον μου, καὶ μόνος μ' ἀνεγνώρισεν, εἶπε βαθέως στενάχας.

— Ἄ! δὲν ἀπατώμαι λοιπὸν τότε, εἶσαθε ὁ Ἀδάμ, ὁ σύζυγος τῆς Ὀλδύνης;

— Ὁ Ἀδάμ, ναί, εἶμαι ὁ δυστυχῆς Ἀδάμ!

Δάκρυα ἔρρουν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καλῆς γυναίκος, ἤθελε νὰ προσθέτῃ λέξεις τινὰς, ἀλλ' ὁ Ἀδάμ ἦτο ἤδη μακρὰν.

Διευθύνθη πρὸς τὸ κοιμητήριον ὁ Φάγγ τὸν ἠκολούθει πάντοτε.

Ἡ νύξ ἐγένετο βαθεῖα. Ἡ χωρικὴ ἐνόμιζεν ὅτι ὁ Ἀδάμ θὰ ἐπανήρχετο, ἀλλὰ ματαίως τὸν περιέμεινε. Ἀπὸ τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου δὲν τὸν ἐπανεῖδον πλέον ἐν τῷ χωρίῳ· ἀλλ' οὐδὲ τὸν γηραιὸν Φάγγ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΒΙΝΙΑΣ

II.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΟΥΑΤ (WATT)

Γεννηθεὶς ἐν Γκρηνόχῃ τὸ 1736—Ἀποθανὼν ἐν Χετρελδῇ τὸ 1819.

Ἐάν, προκειμένου περὶ τῆς ἐφευρέσεως τῆς ἀτμομηχανῆς, ἡ Γαλλία δύναται νὰ σεμνύνηται, ὅτι ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα Κῶς καὶ τὸν Διονύσιον Παπῖνον, ἡ Ἀγγλίαν δύναται πολλῶν δικαιότερον ἔτι ν' ἀνακηρύξῃ, ὅτι εἶς ἕνα τῶν υἱῶν τῆς ὀφείλει ὁ κόσμος ὀλόκληρος, οὗτος εἶπειν, τὴν δημιουργίαν τῆς νέας κινήτικῆς δυνάμεως. Δι' ὧν ἐπήνεγκε τελειοποιήσεων εἰς τὴν γνωστὴν μὲν καὶ ἐν χρήσει ἤδη, ἀλλ' ἀτελῆ καὶ σχεδὸν ἀνωφελῆ ταύτην μηχανὴν, ὁ Οὐάτ τῷ ὄντι ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἐργασίαν, ὅπερ ἐμελλε νὰ δεκαπλασιάσῃ τὰς δυνάμεις τῆς ἐργαλείου. Ὁ Ἰάκωβος Οὐάτ γεννηθεὶς ἐν Γκρηνόχῃ τὴν 19 Ἰουνίου 1736 ἔλαβε στοιχειώδη ἐκπαίδευσιν ἐν ἐνὶ τῶν δημοσίων καὶ ἀμύσθων ἐκεῖνων σχολείων, εἰς ἃ ὁ σκοτικὸς λαὸς ὀφείλει βεβαίως τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ὑπεροχὴν· φιλάσθενος καὶ λίαν ἀδύνατος τὴν κράσιν ἔλαβεν ἐνωρίτητα τὰς ἀποχωρητικὰς ἐκείνας καὶ φιλοπόνους ἐξῆς, ἀνευ ὧν, ὡς τὸ εἶπεν ὁ Ἀραγῶ, εἶνε σπά-

νιον νὰ κάμωσι μεγάλα πράγματα. Δεκαετίας ὧν εἰσῆλθεν ὡς μαθητευόμενος παρὰ τινι μικρῷ κατασκευαστῇ μαθηματικῶν ὀργάνων. Πεποικισμένος μὲ θαυμασίον ὀργανισμόν, ὁ νέος ἐργάτης δὲν ἠρέσθη, νὰ προσηλόνῃ τὰς δυνάμεις του εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ἐπαγγέλλματος αὐτοῦ· ἡ χημεία, ἡ φυσικὴ, ἡ ἱατρικὴ καὶ αὐτὴ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἐγένοντο ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἀντικείμενον τῶν σπουδῶν του. Εὔρε καὶ τὸν καιρὸν νὰ μάθῃ καὶ γνωρίσῃ τὰς κυριωτέρας γλώσσας τῆς Εὐρώπης, καὶ ἠδυνήθη ἀκόμη νὰ οἰκονομήσῃ στιγμὰς σχολῆς, ἵνα συνθέσῃ τινὰς ποιήσεις. Ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ ἐνὸς ἐτῶν ὁ Οὐάτ διωρίσθη ἐπιμελητῆς τῆς συλλογῆς τῶν προτύπων τῶν μηχανῶν ἐν τῷ τῆς Γλασκώβης πανεπιστημίου. Τρία ἔτη ὑστερώτερον ἀποκαθίστατο ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὡς πολιτικὸς γεωμέτρης. Ἀπὸ ταύτης τῆς ἐποχῆς χρονολογοῦνται αἱ ἐργασίαι, αἵτινες ἐμελλον νὰ καταστήσωσι τὸ ὄνομά του εἰς ἀεὶ περίφημον, πρὸ πάντων δὲ ἐν τῇ πατρίδι του. Ὅτε οἱ καθηγηταὶ τοῦ πανεπιστημίου ἔδωσαν αὐτῷ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν ἀτμομηχανῆν καλουμένην τοῦ Νιουκόμην, ὁ Οὐάτ τὴν ἐμελέτησε βαθέως καὶ παρετήρησε τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς. Ἐσχε τὴν ἐπιτυχῆ ἰδέαν νὰ προσθέσῃ εἰς τὸ σῶμα τῆς ἀντλίας σωλῆνα, εἰς ὃν μετέβαινε ὁ ἀτμὸς μετὰ τὴν παραγωγὴν τοῦ ἀποτελέσματος αὐτοῦ, καὶ ἐν ᾧ ἐγένετο δεκτὸν τὸ ῥίμμα ψυχροῦ ὕδατος, ὅπερ συνεπέκνου αὐτόν, τοῦ σώματος τῆς ἀντλίας διατηροῦντος οὕτω τὴν ἑαυτοῦ θερμότητα. Ἡ ἐφεύρεσις τοῦ ψυγείου τούτου ἐγένετο ὁ πρῶτος αὐτοῦ τίτλος εἰς τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν μεταγενεστέρων. Εἰς τὸ μέγιστον τοῦτο βῆμα, ὅπερ δι' αὐτοῦ ἔκαμεν ἡ κατασκευὴ τῶν μηχανῶν, παρηκολούθησε πλῆθος τελειοποιήσεων, οὐχ ἥττον σπουδαίων τὸ περίθλημα τοῦ κυλίνδρου, ἡ μὲ διπλὴν ἐνέργειαν μηχανῆ, τὸ ἐναρθρον παραλληλόγραμμον, ἡ ἐκτόνωσις τοῦ ἀτμοῦ, κτλ. κτλ. Ὁ Οὐάτ εἶνε ἐπίσης ὁ ἐφευρετῆς τοῦ πρὸς ἀντιγραφὴν τῶν ἐπιστολῶν πιεστηρίου, καὶ τὸ ὄνομά του εἶνε συνδεδεμένον μὲ μιᾶν τῶν μεγίστων ἀνακαλύψεων τῆς νέας ἐπιστήμης· τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ ὕδατος.—Ὁ μεγαλοφυῆς οὗτος ἀνὴρ, ὁ περίφημος οὗτος τεχνίτης, ὁ καθολικὸς οὗτος σοφός, οὕτινες τὸ μειλίχιον καὶ τὸ ἄπλοῦν ἐνεκωμιάσθησαν, ἀπέθανεν ἐν Χετρελδῇ τὴν 25 Αὐγούστου 1819, ὀγδοηκοντακιτριε-

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΒΙΝΙΑΣ.

ΣΕΡΒΙΚΟΝ ΑΙΣΜΑ ⁽¹⁾

Α'.

Ὁ Βασιλέας Λάζαρος νύχτα βαθεία δειπνοῦσε,
 Κ' ἡ εὐμορφη ἡ βασίλισσα Μηλίτσα τὸν κερνοῦσε·
 Στ' ἄσπρο τῆς χέρι ἔτρεμε τὸ ἀσημένιο τάσι,
 Γιατί τῆς ἔλεγ' ἡ καρδιά κρυφὰ πῶς θὰ τὸν χάσῃ.
 «Πέ μου, κορῶν' ἀτίμητη τῶν Σέρβων, εἶπε· πέ μου,
 Ἄ'Εσὺ μισεύεις τὴν αὐγὴν στὸ δρόμο τοῦ πολέμου,
 Ἄ'Μ' ὅλα τὰ παλληκάρια σου καὶ τοὺς πιστοὺς σου· ἕνα,
 Ἄδὲν θέν' ἀφήσῃς ἀπ' αὐτὰ ἀκόμα καὶ γιὰ 'μένα ;
 Ἄ'Ποιὸς, σὰν σοῦ γράφω, τὰ πικρὰ θὰ φέρῃ γραμματὰ μου ;
 Κι' αὐτὸς τῆς ἀποκρίθηκε γλυκὰ·—«Βασίλισσά μου,
 Ἄ'Απὸ τὰ παλληκάρια μου ὅποιον κι' ἂν θέλῃς κράτει,
 Ἄ'Στὸν πύργο σου τὸν ἀψηλὸ, στὸ δυνατὸ παλάτι·
 Κ' ἐκεῖνὴ εἶπε μὲ 'ματιὰ θολὴ καὶ δακρυσμένη·
 —«Τὸ Βοϊσκό μου ἤθελα στὸ πλάγι μου νὰ μένῃ !
 Ἄ'Τὸ Βοϊσκό μου, τὸ στερνὸ τῆς μάνας μου βλαστάρη,
 Ἄ'Τὸ νεώτερο ἀδελφί μου, τ' ἀγένειο παλληκάρη.
 —«Αὔριο, εἶπε, τῆς αὐγῆς ὅταν προβάλλῃ τ' ἄστρο,
 Ἄ'Κι' ὅλαις ἡ πόρταις μονομιᾶς ἀνοίξουνε στὸ κάστρο,
 Ἄ'Ἐλα στὰ ὀχυρώματα ποῦ ἔχουμε στημένα·
 Ἄ'Ὅλα θὰ βγοῦν ἀπὸ ἐκεῖ μαζὴ τ' ἀνδρειωμένα
 «Καβάλλα, παλληκάρια,
 Ἄ'Οἱ Σέρβοι οἱ ἐξακουστοί, μὲ τὰ μακρὰ κοντάρια·
 Ἄ'Πρῶτο τὸ Βοϊσκό θὰ ἰδῆς τ' ἀγένειο παλληκάρη,
 Ἄ'Μὲ τὴ σημαία τοῦ Σταυροῦ 'μπρὸς 'ς ὅλους καθαλλάρη·
 Ἄ'Χαιρέτα τον, καὶ 'ς ὄνομα 'δικό μου σὰν ζυγώσῃ,
 Ἄ'Πὲς 'ς ἄλλον τὴ σημαία μας, ἀνδρεῖον νὰ τὴν δώσῃ
 «Κι' αὐτὸς νάλθη σιμά σου,
 Ἄ'Στὸν πύργο σου τὸν ἀψηλὸ νὰ μένῃ συντροφιὰ σου.

Β'.

Τὴν ἄλλη 'μέρα τῆς αὐγῆς σὰν ἔλαμψε τὸ ἄστρο,

Κι' ὅλαις ἡ πόρταις μονομιᾶς ἀνοίξανε στὸ κάστρο,
 Ἄ'Βγῆκ' ἡ Μηλίτσα βιαστικὴ κ' ἐστάθη νὰ προσμένῃ·
 Τὸ στράτευμα ἐφάνηκε, ἀρχήνησε νὰ βγαίνῃ
 Τὸ Βοϊσκό εἶδε 'μπροστὰ ἀπ' ὅλους καθαλλάρη·
 Εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ μαῦρου του ἐκρέμουνταν μὲ χάρι
 Περιφάν' ἡ σημαία του, κι' ἀπάνω στὴν κορφή τῆς,
 Ἄ'Ἐλαμπ' ὀλόχρυσος σταυρὸς, σὰν ἥλιος, σὰν κομήτης . . .
 Τὸ χαλινάρι ἔπιασε τοῦ μαῦρου του καὶ κλαίγει·
 Τ' ἀδελφί τῆς ἀγκάλιασε καὶ χαμηλὰ τοῦ λέγει·
 —«Ἀγαπημένε μου ἀδελφέ, Βοϊσκέ Ἰουγκουβίκη,
 Ἄ'Δὸς 'ς ἄλλο τὴ σημαία μας, βάλ' τὸ σπαθὶ στὴ θήκη·
 Ἄ'Εἰς τὴν Κροσκόβα κάθησε, ἂν μ' ἀγαπᾷς, μ' ἔμένα·
 Ἄ'Απὸ τὰ τόσ' ἀδελφία μου, ἀπὸ τὰ ἐννιά μου, ἕνα
 Ἄ'Ὁ Λάζαρος, ἐδέχθηκε νὰ μένῃ συντροφιὰ μου,
 Ἄ'Καὶ σένα θέλει, Βοϊσκέ, ἀπ' ὅλα ἡ καρδιά μου !
 Κι' ὁ Βοϊσκος τῆς ἀπαντᾷ, κι' ὁ Βοϊσκος τῆς λέγει·
 —«Γύρνα στοῦ ἄσπρου πύργου σου, Βασίλισσα, τὴ στέγη·
 Ἄ'Τὸν τιμημένο τόπο του εἰς ἄλλον ποιὸς ἀφίνει ;
 Ἄ'Ποιὸς ἔχει αἷμα στὴν καρδιά καὶ ὄλο δὲν τὸ χύνει ; . . .
 Ἄ'Εἰς τοῦ ἀμσέλου, ἄψε με, τὸ δρόμο νὰ κινήσω,
 Ἄ'Σταλιά, σταλιά τὸ αἷμά μου γιὰ τὸ Χριστὸ νὰ χύσω·
 Εἶπε, τὸ μαῦρο του κεντᾶ, καὶ τρέχει νὰ προφθάσῃ,
 Τὰ παλληκάρια ποῦ 'τρεχαν ἐμπρὸς του νὰ περάσῃ.
 Καὶ ἡ Μηλίτσα ἔπεσε σὰν κρίνο ποῦ λυγίζει·
 Ἄ'Απὸ μακρὰ ὁ Λάζαρος τὴν εἶδε καὶ δακρύζει.
 Γύρω-τριγύρω του κυττᾷ, κι' ἀπάνω ἀπ' τ'ἀλογό του,
 Τὸ Γολοβάνο, φώναξε, τὸ δοῦλο τὸν πιστό του.
 Ἄ'Σήκωσε τὴ Βασίλισσα, τοῦ εἶπε· μὴν ἀργήσῃς
 Ἄ'Εἰς τὸ παλάτι νὰ τὴν πᾶς, καὶ μὴ τὴν παραιτήσῃς !
 Στοῦ Γολοβάνου τὴ μορφή ἡ λύπη ζουγραφήθη·
 Κατέβη ἀπὸ τὸ ἄλογο, σὰν ἄνεμος ἐχύθη,
 Σηκώνει τὴ Βασίλισσα, τὴν πάει στὸ παλάτι,
 Ξαναπηδᾷ 'ς τὸ ἄτι,
 Τὸ ἄλογο του σπερουνιὰ ἀλύπητα τρελλαίνει,
 Φθάνει 'ς τὸ στράτευμα κ' ἐκεῖ μονάχα ξαποσταίνει !

(1) Ἐκ πεζῆς εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἐκ τοῦ Σερβικοῦ μεταφράσεως.

Γ'.

Κ' ἡ νύχτα σὰν ἀπέρασε, τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα,
 Δυὸ κόρακες κατάμαυροι ἐσχίζαν τὸν ἀέρα·
 Ἐπ' τοῦ Ἀμσέλου γύριζαν τὸ δρόμο κουρασμένοι,
 Καὶ στῆς Κροσκόβας κάθησαν τὸν πύργο πικραμένοι·
 Ἐκεὶ ποῦ εἶχ' ὁ Λάζαρος τὸν ἀψηλό του θρόνο.
 Κ' εἶπεν ὁ μαῦρος μυνητῆς στὸν ἄλλον με πόνου.
 «Αὐτὸ εἶν' τὸ περίφανο τοῦ Λάζαρου παλάτι ;
 «Τάχα νὰ βρῖσκεται ψυχὴ καὶ ἀνοιγμένο ἴματι
 «Στοὺς πύργους τούτους τοὺς βουβούς;..Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη·
 Μὰ ἡ Μηλίτσα τ' ἄκουσε καὶ μύνημα φοβήθη
 Καὶ δίχως νὰ στραφῆ ἴς αὐτοὺς καὶ ἴματι νὰ σηκώσῃ·
 «Κόρακες μαῦροι, φώναξε, ἡ Παναγιά νὰ δώσῃ,
 «Νᾶναι τὸ μύνημά καλὸ ποῦ φέρνετε σ' ἐμένα!
 «Πέστε μου πόθεν ἔρχεσθε με νύχια ἴματωμένα ;
 «Ποιαὶ βρεματιαὶς περάσατε, ποιοὺς κάμπους καὶ ποιαὶ βράχι ;
 «Μὴν ἔρχεσθ' ἀπ' τὸν πόλεμο, ἀπ' τὴ μεγάλη μάχη ;
 «Δυὸ δυνατὰ στρατεύματα ἐχθρὸς ἐκτυπηθῆκαν·
 «Γιὰ πέστε, ποιοὶ ἐνίκησαν ; Κι' αὐτοὶ ἀποκριθῆκαν.
 — «Βῦγενεικιά Βασίλισσα, Μηλίτσα τοῦ Λαζάρου·
 «Ἀπὸ τὸν κάμπο ἤλθαμε τ' Ἀμσέλου καὶ τοῦ Χάρου·
 «Πόλεμος ἔγινε ἐκεῖ ἐχθρὸς πολὺ μεγάλος·
 «Οἱ ἀρχηγοὶ ἐπέσανε κι' ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος,
 Ἐπὶ τὰ δύο μέρη !
 «Ὀλίγους Τούρκους ἄφησε τοῦ Σέρβου τὸ μαχαῖρι,
 «Μὰ κι' ὄλ' οἱ Σέρβοι πέσανε Καὶ ὅσοι ζοῦν ἀκόμα,
 «Ἔχουν στὸ δρόμο τὴ ψυχὴ καὶ τὸ κορμὶ στὸ χῶμα
 «Τραπέζι εἶχε σήμερα ὁ Χάρος στὴ γενειά μας·
 «Γι' αὐτὸ ἐμεγαλώσανε τὰ νύχια, τὰ φτερά μας.
 «Αἶμα μᾶς φίλεψε πολὺ καὶ σάρκ' ἀνδρειωμένη,
 «Κι' ἀλλάξαμε τὴ φορεσιά μ' αὐτὴ τὴ ἴματωμένη ! . . .
 Τὴν ὥρα κείνη πρόβαλε ἐκεῖ ὁ Μιλόντινος,
 Ὁ πιστεμένος δούλος τῆς, κατάχλωμος σὰν κρίνος.
 Σπασμένο, με τ' ἀριστερὸ κρατοῦσε τὸ δεξί του·
 Δεκαεπτὰ εἶχε πληγαὶς σπαρμέναις ἴς τὸ κορμὶ του,
 Κι' αἶμα γεμάτα, τ' ἄλογο, τὰ ροῦχα, τ' ἄρματά του·
 — «Πές μου, εἶπε ἡ Βασίλισσα, καὶ ἔτρεξε κοντὰ του·
 «Ὁ Λάζαρός μου ἔπεσε με προδοσιὰ στὴ μάχη ;
 «Ἀλήθεια με τὸ αἷμά του τ' Ἀμσέλο πῶς ἐβράχη ;
 Κ' ἐκεῖνος ἀπεκρίθηκε·— «Βοήθησέ με πρῶτα,
 «Ἐπ' τ' ἄλογο νὰ κατεβῶ καὶ σὰν κατέβω ρῶτα·
 «Στὸ μέτωπό μου με νερὸ δροσάτο ράντισέ με,
 «Καὶ με τὴ χάρι τοῦ κρασιοῦ κομμάτι στήριξέ με . . .
 «Ἐχει τὸ αἷμά μου φωτιά καὶ γαύγισμα πολέμου . . .
 Καὶ εἶπε σὰν συνέφερε·— «Ἄχ, πέ μου, τώρα, πέ μου,

«Πῶς ἔπετεν ὁ δυνατὸς ὁ Λάζαρος ; κι' ὁ γέρος
 «Ὁ Σεβαστὸς πατέρας μου Ἰουγκος ; σὲ ποῖο μέρος
 «Τὰ ἀσημένια του μαλλιά τ' ἀγέρι ἀνεμίζει ;
 «Καὶ τὰ ἐννια τ' ἀδέλφια μου ὄλα ἐπέσαν, ὄλα ;
 «Οὐτ' ἓνα, οὐτ' ὁ Βόϊσκος τὸ φῶς δὲν ἀντικρύζει ;
 «Κεῖνα τὰ ἴματια ἔκλεισαν τὰ δυὸ τ' ἀκτινοβόλα ;
 Καὶ μιὰ στιγμή ἐστάθηκε ἀπὸ τὸ καρδιοκτύπι
 Καὶ εἶπε πάλι· ἔπεσε καὶ ὁ Μιλόντινος ; λείπει
 «Καὶ τὸ μονάκριβο παιδί τοῦ Βάνου στὸ σκοτάδι ;
 «Κι' ὁ Βούκης πούλεγα γαμπρὸ ταξίδεψε στὸν Ἄδην ;
 Κι' ὁ Μιλόντινος με φωνὴ τῆς εἶπε πικραμένη·
 — «Ὅλοι αὐτοὶ, Βασίλισσα, κοιμούνται πεθαμμένοι . . .
 «Ἡ μαύρη γῆ ἐβούλιαξε ἀπ' τῶν κορμιῶν τὸ βάρους...
 «Ἐκεῖ ποῦ κρυφασκότωσε τὸ Λάζαρο ὁ χάρος,
 «Ἀπὸ τὸ αἶμα πῶχουσε τὸ χῶμα ἐζυμώθη,
 «Κι' ἀπὸ κομμάτια κονταριῶν ψηλὸς σωρὸς σηκώθη
 «Τοὺς ἴμπροστινοὺς ὁ γέροντας Ἰουγκος ὠδηγοῦσε,
 «Μ' ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔπεσε ἐκεῖ ποῦ πολεμοῦσε
 «Γύρω-τριγύρω τὰ ἐννια παιδιά του ἐκεῖ πέρα,
 «Ὡσὰν ὀχύρωμα τιμῆς κυκλόνουν τὸν πατέρα·
 «Ὁ Βόϊσκος ἀπ' τὰ ἐννια ἀδέλφια ἀκόμη ζοῦσε·
 «Ἀρεπᾶνι χάρου γιὰ σπαθὶ σπὸ χέρι του κρατοῦσε
 «Τοὺς Τούρκους κατασκόρπιζε κ' ἔριχνε στὸ σκοτάδι,
 «Ὡσὰν γεράκι ἄγριο περιστεριῶν κοπάδι.
 «Δείχνει τὸν τόπο ποῦ ὁ γυιὸς τοῦ Βάνου ἐξαπλώθη
 «Σωρὸς κορμιῶν ὁ δυνατὸς Μιλόντινος ἐσκοτώθη
 «Ἰσπερινός, εἰς τὸ θολὸ ποτάμι, στὴ Συμίτσα·
 «Τὸν κρότο δὲν τὸν ἄκουσες, Βασίλισσα Μηλίτσα,
 «Ποῦ ἔγινε σὰν ἔπεσε τῶν Σέρβων τὸ λιοντάρι ;
 «Τοῦ ποταμοῦ ἐσκέπασε ταὶς ὄχθαις με κουφάρι
 Καὶ σάρκα Γενιτσάρου·
 «Μέσα σ' ἐκείνους βρῖσκεται ποῦ φίλεψε τοῦ Χάρου,
 «Κι' ὁ ἄγριος Σουλτάν Μουράτ ἀκέφαλος στὴ σκόνε,
 «Δόξα Θεοῦ τὸν ἥρωα Μηλόσχη νὰ χρυσόνη,
 «Κι' ἐκείνους ὅπου κείτονται ὀλόγυρα κοντὰ του !
 «Καρδιάς τραγοῦδι νὰ γενῆ καὶ μάχης τῶνομά του,
 «Νὰ τῶχη ἡ παλληκαριά κι' ἡ ὠμορφιά στὸ στόμα·
 «Κι' ὅσο τ' Ἀμσέλου βρῖσκεται τὸ ἴματωμένο χῶμα,
 Μιὰ στὴ Σερβία ἐκκλησιά, σπαθὶ σὲ Σέρβου χέρι,
 Θὰ τραγουδοῦν τὴ δόξα του νέου, παιδιὰ καὶ γέροι !
 Ὅμως τὸ Βούκη τὸ δειλὸ τὸν ἄτιμο στρατιώτη,
 Νὰ τονε δέρνῃ τοῦ Θεοῦ κατάρρα τὸν προδότη·
 Γι' αὐτὸν ἐχάθ' ὁ Λάζαρος καὶ τὰ στρατεύματά του·
 Κατάρρα εἰς τὸ λάκκο του, κατάρρα ἴς τῶνομά του !

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΞ

Τῆ ἐπαύριον τοῦ θανάτου τοῦ καρδινάλιου Φλερῦ, τελευταίου κρίκου τῆς ἀλύσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐκείνων ὑπουργῶν, οἵτινες διετέλεσαν κυβερνῶντες τὴν Γαλλίαν, ἀντὶ τῶν βασιλέων αὐτῆς, ἀπὸ Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου τρίτου μέχρι Λουδοβίκου τοῦ δεκάτου πέμπτου, ἦτοι τοῦ Ῥιχελιέως, τοῦ Μαζαρίνου, τοῦ Δουβουᾶ καὶ Φλερῦ, ἡ ἄμαξά μου, διηγεῖται ἡ κόμησα δὲ Βιλλεβέλ, πορευομένης εἰς ἐπίσκεψιν τῆς κομῆσης Σουαζέιλ, διήρχετο διὰ τῆς ὁδοῦ Μοντμάρτης, ἣν εὗρον βρίθουσαν ἀνθρώπων. Ὁ ἄμαξηλάτης μου ἠναγκάσθη πρῶτον μὲν νὰ βαδίση βραδύτερον, ὕστερον δὲ νὰ σταθῆ. Ἦμην λίαν πολυάσχολος καὶ ἀνυπόμονος. Ἐξέβαλον τὴν κεφαλὴν τῆς θυρίδος καὶ ἠρώτησα τὸν τυχόντα μιοχάφτην, τί ἄρα ἐδήλου ἡ συρροὴ τσοῦτου πλήθους, καὶ ποῖον συνέβη δυστύχημα;

— Κυρία μου, μοὶ λέγει ὁ μιοχάφτης ἔτινος, μέγα συνέβη θαῦμα. Ἄνεφάνῃ Βρυκόλαξ ἐν τῇ ὁδῷ Μοντμάρτη καὶ ἀναμεινόμενον νὰ ἴδωμεν αὐτὸν ἐνταφιαζόμενον.

— Ἐνταφιαζόμενον τίνα; τὸν βρυκόλακα;

— Αναμφιβόλως, κυρία μου. Ὁ νεκρὸς ἐν εταφιάσθῃ μὲν πρό τινων ἡμερῶν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῶν Ἀθῶν, ἀλλὰ σήμερον κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν συγγενῶν τὸ σῶμα του μετακομίζεται εἰς τὸν Ἅγιον Γερμανόν.

— Τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι εὐκατάληπτον, φίλε μου. Ἦξέρεις τὸ ὄνομα τοῦ βρυκόλακος;

— Ναι, κυρία μου, τὸ ἤξεύρω. Πάντες ἔχουσι αὐτὸ διὰ στόματος· πωλοῦσι μάλιστα καὶ τὴν εἰκόνα του.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε, εἶπον τότε πρὸς τὸν μιοχάφτην, ἰδοὺ ἐν νόμισμα τριάκοντα σολιδίων, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μοὶ ἀγοράσῃς τὴν εἰκόνα ταύτην, ἐπεὶ οἱ ὑπνέται μοι, ὄντες ἡλίθιοι, εἶναι ἱκανοὶ νὰ μοὶ φέρωσιν ἀντ' αὐτῆς τὴν εἰκόνα τοῦ Περιπλανωμένου Ἰουδαίου ἢ τοῦ ληστοῦ Φυσεκίη.

Ὁ μιοχάφτης ἔλαβε τὸ νόμισμα, ἔδωκε τσοῦτα γρονθοκοπήματα καὶ τσοῦτους λακτισμοὺς πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὥστε κατῶρθωσε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ εἰκονοπώλου καὶ νὰ μοὶ φέρῃ ἐν θριάμβῳ λαμπρὸν τι μουτζουρωμα, ἐξεικονίζον τρία πρόσωπα. Νέον τινα δηλαδὴ οὕτως ὠχρὸν, ὥστε ἐφαίνετο πράσινος, καὶ πρεσβύτην μετὰ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. Ἰπέθεσα ὅτι ὁ πράσινος οὗτος νέος ἦτο ὁ βρυκόλαξ, εἰ καὶ μὴ ἔφερε μήτε τὴν νενομισμένην τῶν βρυκόλακων στολὴν, μήτε τὰ ἄλλα σημεῖα, ἀλύσεις δηλαδὴ, φλόγας,

νεκροσάβανα, κ.λ.π. Τούναντιον δὲ ἐφόρει βρακίον καὶ ἐπενδύτην, ὡς πᾶς βροτός. Ἰδοὺ δὲ τί ἀνέγνων ὑπὸ τὴν εἰκόνα.

«Ἡ εἰκὼν αὕτη παριστάνει τὸ δμοίωμα τοῦ ἀτυχοῦς Βωδρῆ, παρουσιαζομένου τὸ πρῶτον εἰς τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ σύζυγον, σάρκα τε καὶ ὀστά, εἰ καὶ ἦτο ἤδη τεθνηκώς ἀπὸ πολλῶν ὥρων. Παρατηρήσατε τὴν πελιδνὴν αὐτοῦ ὄψιν, τὸν τρόμον τῆς νεάνιδος καὶ τοῦ πατρὸς, ἦτοι τῆς μνηστῆς καὶ τοῦ πενθεροῦ, ὅτε ὁ μελλόνυμφος εἶπεν αὐτοῖς μετὰ φωνῆς ἐγγαστριμύθου:

«—Πρέπει νὰ ὑπάγω νὰ ἐνταφιασθῶ.»

Δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐνοήσω τὴν ὑπόθεσιν, λέγει ἡ κόμησα, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι φύσει δεισιδαίμων, ἔκρινα νὰ κάμω καὶ ἐγὼ ὡς οἱ λοιποὶ καὶ νὰ ἀναμένω τὴν διάβασιν τοῦ βρυκόλακος, κἂν ἔμελλον νὰ στερηθῶ τοῦ δεῖπνου, εἰς ἣ ἤμην προσκεκλημένη· διότι δεῖπνον μὲν εὗρισκε τις ὀσάκισ θέλει, ἀλλ' οὐχὶ καὶ βρυκόλακος. Ἄλλως τε ἔφθασα εἰς καλὴν ὥραν. Ἐπειδὴ ἡ ταραχὴ καὶ ἡ φρικτασις τοῦ πλήθους μοὶ ἠγγεῖλεν ὅτι συνέβαινον ἤδη ἔκτακτον τι, καὶ μετ' ὀλίγων εἶδον ἀληθῶς προβάλλουσαν τὴν κεφαλὴν τῆς νεκροπομπῆς, ἣτις ἦτο ἀξιοπρεπεστάτη, ἀποτελούμενη ὑπὸ πολλῶν ἐμπόρων καὶ δικηγόρων. Ἐν αὐτοῖς ἀνεγνώρισα καὶ τὸν δικηγόρον μου κύριον Νοβίων, προπέμποντα αὐτὸν τὸν νεκρὸν μετὰ τινος ἀγνώστου μοι γέροντος.

— Προσοχὴ, κυρία, κραυγάζει πρὸς ἐμὲ κάτωχρος καὶ φρικτῶν μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων ὁ παριστάμενος μιοχάφτης. Προσοχή! Βλέπετε τὸν μακρομύτην κύριον τοῦτον, ὅστις φορεῖ ποδῆρη μέλανα μανδύαν; Εἶναι ὁ δικηγόρος Νοβίων, ὁ πατὴρ τῆς νεάνιδος, αὐτὸς ὁ ἀπεικασμένος ἐν τῇ εἰκόνι. Ἡ ὁμοιότης δὲν εἶναι τῷ ὄντι καταπληκτικὴ;

Πῶς; ὁ κύριος Νοβίων, ὁ δικηγόρος μου, εἶναι λοιπὸν ὁ πενθερὸς τοῦ βρυκόλακος;—Ἡ περιέργεια μὲ κατέλαβε τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἔκρινα ἵνα μετὰ τὸ γεῦμα πορευθῶ πρὸς αὐτὸν, ὅπως μάθω παρ' αὐτοῦ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς μυστηριώδους καὶ ἀληθῆς ἀκατανοήτου ταύτης ἱστορίας.

Φθάτασα εἰς τὸν οἶκον τῆς Κυρίας Σουαζέιλ παρ' ἣς, ὡς εἶπον, ἤμην προσκεκλημένη εἰς δεῖπνον, διηγήθη αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ βρυκόλακος. Κατατροχόμενα δὲ ἀφορτεται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ λύσωμεν τὸ αἰνίγμα τοῦτο, ἐξῆλθον ἐνθὺς μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ἐπορεύθημεν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν οἶκον τοῦ δικηγόρου μου Νοβίων. Εὔρομεν τὴν οἰκίαν αὐτοῦ πενθοῦσαν ἐκ θεμελιῶν μέχρι τῆς στεγῆς, τοὺς ὑπηρέτας μελανεῖμονας, ὠχροὺς, στενάζον-

τας καὶ περιτρόμους, καὶ τέλος αὐτὸν τὸν Νοβίων, ὅστις μοὶ ἐφάνη τότε πρῶτον ὁμοῖος πρὸς τὴν ἐν τοῖς τριόδοις πωλούμενην εἰκόνα του. Τσοῦτον μετεβλήθη ἡ ὄψις αὐτοῦ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν!

— Κύριε Νοβίων, λέγω αὐτῷ ἄμ' εἰσελθόντι, εἶπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, τέλος πάντων τί συμβαίνει ἐν τῷ οἴκῳ σου. Τί σημαίνει, ἀδελφέ, ἡ εἰκὼν αὐτῆ (δεικνύουσα τὴν εἰκόνα),—καὶ πῶς τὸ ὄνομά σου τυγχάνει ἀναμεινόμενον ἐν τῇ παραδόξῳ ταύτῃ ὑπόθεσιν.

— Κατὰ κακὴν συγκυρίαν καὶ κατὰ τι μέγα καὶ ἀξιωμακρῆνον γεγονός, κυρία κόμησα. Πᾶν ὅ,τι βλέπετε ἐν τῇ εἰκόνι ταύτῃ, πᾶν ὅ,τι ἠκούσατε εἶναι ἀληθές, ... ἀληθέστατον!

— Πῶς; ἀπέθανεν ἀληθῶς ὁ κ. Βωδρῆς, ὁ μέλλων γαμβρός σου;

— Ναι, κυρία.

— Καὶ ἀφ' οὗ ἀπέθανεν, ἦλθεν ὁ ἴδιος νὰ σε προσκαλέσῃ εἰς τὴν ταφὴν του;

— Ναι, κυρία. Καὶ ἀφ' οὗ ἐδειπνήσε μεθ' ἡμῶν.

— Ἐδειπνήσε μεθ' ὑμῶν! Ἄ, καὶ οἱ νεκροὶ δεῖπνοῦσι λοιπὸν τώρα; καὶ ἀπὸ πότε;

— Οὐ μόνον δεῖπνοῦσιν, ἀλλὰ καὶ χαριεντίζονται πρὸς τὰς κυρίας. Τοῦλάχιστον ὁ ταλαίπωρος ἡμῶν μελλόγαμβρος Βωδρῆς ἔκαμε ταῦτα πάντα. Ἡ θυγάτηρ μου οὐδέποτε θὰ παρηγορηθῇ διὰ τὸν θάνατόν του!

— Διηγήθητι, Νοβίων, διηγήθητι σὲ παρακαλῶ ταχέως. Φλέγομαι ὑπὸ τῆς ἀνυπομονησίας...

Καὶ τότε ὁ κ. Νοβίων, μοὶ διηγήθη ἱστορίαν ἀνήκουστον, πρὸς ἣς τὴν ἀνάμνησιν ἔφριττε μετὰ βρυγμοῦ ὀδόντων.

Ἄλλ' ἐνταῦθα, λέγει ἡ κόμησα, δὲν προτίθεμαι νὰ διηγήθῃ τὴν ἱστορίαν τῆς νεκραναστάσεως ταύτης, ὡς ἤκουσα αὐτὴν ἐκ στόματος τοῦ πλανωμένου Νοβίων, ἀλλὰ νὰ παραθέσω τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν, τὴν πραγματικὴν, τὴν ἐξηγοῦσαν τὰ πάντα, οἷαν ἔμαθον αὐτὴν μετὰ ταῦτα παρ' αὐτοῦ τοῦ ἥρωος βρυκόλακος, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Νοβίων καὶ ἡ θυγάτηρ του δὲν ἠθέλησαν ποτὲ νὰ πιστεύσωσιν, εἰ καὶ ἤκουσαν αὐτὴν παρ' αὐτοῦ τοῦ βρυκόλακος, ἐπανελθόντος πρὸς αὐτοὺς καὶ πειραθέντος μάτην ἵνα ἐκβάλῃ αὐτοὺς τῆς πλάνης.

Ὁ βρυκόλαξ ὀνομάζετο Σαίτ' Ἀνδρέ. Ἐρχόμενος εἰς Παρισίους ἐκ Λουγδούρου, ἐγνώρισε τυχαίως ἐν τῇ ὁδοιπορικῇ ἀμαξίῳ νέον τινα Γάλλον, ὅστις ἤρεσεν αὐτῷ πολὺ. Ὁ νέος οὗτος ὀνομαζόμενος Βωδρῆς, υἱὸς πλουσίου ἐμπόρου τοῦ Λουγδούρου, ἤρχετο εἰς Παρισίους ἵνα νυμφευθῇ τὴν θυγατέρα τοῦ δικηγόρου Νοβίων, τὴν ὁποίαν δὲν ἐγνώριζεν ἔτι. Καθ' ὁδὸν ἐδιηγήθη τὰ καθ' αὐτὸν καὶ τὰ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς

ἔδοιπαρίας του εἰς τὸν κ. Σαιντ' Ἀνδρέ' καὶ, ὑποσχόμενος φιλίαν ἀένναον, ἔδωκεν αὐτῷ οὕτως εἰπεῖν τὴν κλειδα τοῦ βίου του. Ὁ κ. Σαιντ' Ἀνδρέ', ὑψηλός, ψιλός, ὠχρὸς καὶ ὠραίος, ἐφαίνετο μὲν μελαγχολικός καὶ ἐμβριθὴς ἀλλ' ἄληθως ἦτο ἐπιπόλαιος, φιλοσκόμμων καὶ γελωτοποιός.

Φθάσαντες εἰς Παρισίους οἱ δύο νέοι φίλοι κατόκησαν ἀμφοτέροι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας, κείμενον ἐν τῇ ἑδῷ Ῥιχελιέως.

Ἄλλὰ κατ' αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁ ἀτυχὴς Βωδρῆς, καταληφθεὶς αἰφνης ὑπὸ δεινοῦ κωλικοῦ πάθους, ἀποθνήσκει ἐντὸς ὀλίγων ὥρων, μὴ προφθάσας νὰ ἴδῃ τὴν μνηστὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Σαιντ' Ἀνδρέ' ἐλυπήθη μεγάλως τὸν ἀποθανόντα συνοδοιπόρον, καὶ ἐνόμισε καθῆκον ἑαυτοῦ γὰρ πράξῃ τὰ δέοντα. Γνωρίζων δὲ ὅτι ὁ ἀποθανὼν ἀνεμένετο αὐθημερὸν παρὰ τῷ μέλλοντι αὐτοῦ πενθερῷ, παρέλαβε τὸ ὄρολόγιον, τὰ χρήματα, τὸ χαρτοφυλάκιον, τὰ ἔγγραφα καὶ πᾶν ὅ,τι ὁ ἀποθανὼν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολῦτιμον καὶ αὐθεντικόν, καὶ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Νοβιῶν, ὅπως ἀγγεῖλῃ τὸν θάνατον τοῦ ἀτυχοῦς νέου καὶ παραδώσῃ αὐτῷ ταῦτα.

Ἐν τῷ σῆκι τοῦ κ. Νοβιῶν τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα εἰς τὸν γάμον, καὶ δὲν ἔλειπεν ἄλλο εἰ μὴ ὁ γαμβρός. Ἄμα ὁ Σαιντ' Ἀνδρέ' παρέστη, οἱ ὑπρέται, βλέποντες ἀγνωστὸν τινα αὐτοῖς νέον, καὶ, μὴ ἀμφιβάλλοντες ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ἀναμενόμενος μελλόνυμφος, ἔσπευσαν νὰ ὑποδεχθῶσιν αὐτὸν, καὶ ἐκραύγαζον ὑπερχαίροντες· «ὁ γαμβρός! ὁ γαμβρός!...» Πρὸς τὰς κραυγὰς ταύτας θάνατος ὁ Νοβιῶν, ἐναγκαλίζεται, καὶ, ἀποκαλῶν γαμβρὸν καὶ υἱόν, ὀδηγεῖ πρὸς τὴν γυναῖκα καὶ τὴν θυγατέρα, καὶ παρουσιάζει αὐταῖς τὸν ἀγαπητὸν Βωδρῆν, τὸν υἱὸν τοῦ ἀρχαιοτάτου αὐτοῦ φίλου, πρὸς δὲν, ἔλεγεν, ὁμοιάζον, ὡς δύο σταγόνας ὕδατος. Πάντα ταῦτα ἐπῆλθον οὕτω ταχέως καὶ ἀπροόπτως ὥστε ὁ κ. Σαιντ' Ἀνδρέ' δὲν ἔλαβε καιρὸν οὐδὲ κἂν νὰ ἀποκριθῇ. Ὁ διάβολος ἐνέβαλε τότε αὐτῷ ἰδέαν τινα, ἥτις ἤρμοζε πρὸς τὸν χαρακτῆρα αὐτοῦ.

— Ἄ! λέγει κατ' ἑαυτὸν, Βωδρῆν με θέλετε; Ἔστω λοιπόν. Ἔσομαι Βωδρῆς.

Καὶ ἤρξατο νὰ ὑποκρίνεται θαυμασίως. Βεβήγαγε τὰς συστατικὰς ἐπιστολάς, τὰ ἔγγραφα, τὰς εἰκόνας τῶν συγγενῶν του, καὶ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ πείσῃ αὐτοὺς περὶ τῆς ταυτότητός του καὶ καθήδυνε τὸν Νοβιῶν, τὴν πενθερὰν, τὴν νύμφην καὶ πάντας τοὺς ὑπηρετάς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἀγγέλλεται ὅτι τὸ δεῖπνον εἶναι ἑτοιμον. Ὁ Σαιντ' Ἀνδρέ' παρακάθηται καὶ διατελεῖ διαλεγόμενος πρὸς πάντας φιλοφρόνως καὶ

εὐφυῶς παρενείρων ἐπαρχιακὰς τινὰς καὶ ἐμπορικὰς λέξεις. Ὁ θρίαμβος αὐτοῦ ἦτο ἐντελής.

Μετὰ τὸ δεῖπνον συνδιελέχθησαν περὶ σπουδαίων πραγμάτων, περὶ τῆς προικῆς, καὶ περὶ τῆς μελλούσης εὐδαιμονίας τοῦ νέου ἀνδρῶν. Ἄλλ' ἀκμαζούσης ἔτι τῆς συνδιαλέξεως ὁ Σαιντ' Ἀνδρέ' ἐγείρεται αἴφνης καὶ λαμβάνει τὸν πῖλον.

— Ποῦ πορεύεσθε; ἐρωτᾷ αὐτὸν ὁ Νοβιῶν ἀνήσυχος.

— Πρόκειται περὶ πράγματός τινος λίαν κατεπεύγοντος, κύριε. Εἶμαι ἠναγκασμένος νὰ σὰς ἀφήσω.

— Περὶ πράγματος κατεπεύγοντος; Καὶ περὶ τίνος; Μὴ ἔχετε χρεῖαν χρημάτων; Ἐχω ἐδῶ ὅσα θέλετε. Μὴ πρόκειται περὶ ἐπισκέψεώς τινος; Δύνασθε νὰ ἀναβάλῃτε αὐτὴν εἰς αὐριον. Πρόκειται περὶ παραγγελίας; Ἐχω ὑπηρετάς, οἵτινες δύνανται νὰ ἐκτελέσωσιν αὐτὴν αὐθωρεῖ.

— Δὲν πρόκειται περὶ οὐδενὸς τούτων, λέγει περιλυτός ὁ Σαιντ' Ἀνδρέ' ἀλλὰ περὶ ὑποθέσεως, εἰς ἣν ἡ παρουσία μου εἶναι ἀναπόφευκτος.

Καὶ ταῦτα λέγων, χαιρετίζει τὴν καταπεπληγμένην μητέρα καὶ τὴν θυγατέρα μεθ' ὕφους πανθήμου, καὶ ἐξέρχεται εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, ἀκολουθοῦντος αὐτῷ κατόπιν τοῦ Νοβιῶν.

— Ἄλλὰ τέλος πάντων ἐπιθυμῶ νὰ μάθω τίς ἡ ὑπόθεσις αὕτη; λέγει ὁ πενθερός. Μὴ σε ἐπαπειλεῖ δυστύχημά τι;

— Τὸ μέγιστον πάντων. Ἄκουσον!... Ἀπέθανον σήμερον ἄμ' ἀφιχθεὶς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Ἀγγλίας. Ἔδωκα τὸν λόγον μου, ὅτι θὰ ἐνταφιασθῶ περὶ τὴν ἐσπέραν, καὶ ἐννοεῖτε ὅτι δὲν δύναμαι μῆτε νὰ λείψω μῆτε νὰ ἀφήσω νὰ μὲ περιμένωσιν. Ἄν ἄγνωστος ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπου μεταβαίνω ἤδη, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πράξω τι ἄτοπον εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς.

Ὁ Νοβιῶν τὸ μὲν πρῶτον ἐκπλήττεται καὶ νομίζει αὐτὸν παράφρονα, ἀλλὰ, σκεφθεὶς ὀλίγον, εὕρισκε τὴν ἰδέαν οὕτω κωμικὴν, ὥστε ἐπανερχεται εἰς τὴν αἴθουσαν καυχάζων καὶ διατεινόμενος, ὅτι ὁ γαμβρός του ἦτο ὁ εὐφύεστατος χαριεντιστής.

Ἡ δεσποινὶς εὖρε τὸν χαριεντισμὸν εὐφύεστατον καὶ αὐτῇ, καὶ ἐγάλα μέχρι τῆς ἐνάτης. Πάντες δὲ ἤλπιζον νὰ ἴδωσιν αὐτὸν ἐρχόμενον τῇ ἐπαύριον.

Ἄλλὰ τῇ ἐπαύριον, μὴ βλέποντες αὐτὸν, ἐφοβήθησαν μὴ, ξένος ὢν, ἀπεπλανήθηκατὰ τὴν πόλιν, καὶ ἐπεμψαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ὑπηρετὴν τινα ζητήσοντα τὸν κ. Βωδρῆν.

— Θέλετε τὸν κ. Βωδρῆν; ἀποκρίνεται πρὸς τὸν ὑπηρετὴν τοῦ Νοβιῶν ὁ ξενοδόχος. Φεῦ! ὁ ταλαίπωρος νέος ἀπέθανε. Ἐνταφιάσαμεν αὐτὸν χθές.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ ὑπρέτης ἐπανερχεται ὠχρότερος σινδόνης, κραυγάζων καὶ ὀλοφυρόμενος εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου του, διηγούμενος τὸ πρᾶγμα πᾶσι τοῖς ἐντυγχάνουσι κατ' ἑδὸν, συναθροίζων τὸν κόσμον, καὶ ἀναλογιζόμενος ὅτι ὑπηρετήσεως χθὲς ἐν φάντασμα.

Ἄλλ' ἡ μεγάλη σκηνὴ ἐγένετο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Νοβιῶν. Ἡ νεάνις ἐλειποθύμησε, ἡ δὲ μήτηρ κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν, καὶ πᾶσα ἡ συνοικία ἔδραμε πρὸς τὸν θόρυβον... Γνωρίζετε τὰ ἐπόμενα...

(Γρ. Ἐπιθ.)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ὅταν μοὶ ἀπευθύνωσι προσβολὴν τινα, ἔλεγεν ὁ ζωγράφος Βὰν Δύκ, προσπαθῶ νὰ ὑψώσω ἐπὶ τοσοῦτον τὴν ψυχὴν μου, ὥστε ἡ προσβολὴ νὰ μὴ δύναται ποτε νὰ φθῃσῃ μέχρις αὐτῆς.

*

Ἄμερικανὸς τις προκληθεὶς εἰς μονομαχίαν διὰ πιστολίου, ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἀντίπαλόν του ἐπιστολὴν ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἔννοιαν: Μοὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ δεχθῶ τὴν πρόκλησίν σας· καὶ ἂν σὰς φονεύσω καὶ ἂν φονευθῶ τὸ δυστύχημα θὰ ἦναι ἐπίσης μέγα καὶ ἀνεπανόρθωτον. Ἴδου τί προτείνω. Ὑπάγετε εἰς τὸ ἐγγύτερον δάσος· ἐκλέξατε δένδρον ἰσόπαχον πρὸς με· πυροβολήσατε ἀπὸ τῆς συμπεφωνημένης ἀποφάσεως· ἂν ἐπιτύχητε, θὰ σὰς ζητήσω συγγνώμην· ἄλλως θ' ἀναμείνω τὴν ἰδικὴν σας.

*

Ὁ κ. Σαρπσενέτς κατεδικάσθη εἰς θάνατον ἐπὶ τῆς τρομοκρατίας ἐν Γαλλίᾳ. Συλλαμβάνεται, δεσμεύεται, ὠθεῖται εἰς τὸ ὀλέθριον ἀμάξιον. «Πολίτα ἀστυνόμε, λέγει ἐπιστροφόμενος, δὲν γίνεται καὶ ἐδῶ ὅπως εἰς τὴν ἔθνοφυλακίαν; Δὲν δύναται κανεὶς ν' ἀντικατασταθῇ ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας;»

*

Ἐφεύρεσις τῆς πυρίτιδος. — Λέγεται συνήθως περὶ ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος πνεῦμα, «Δὲν εὖρε τὴν πυρίτιδα.»

Ὁ εὐρὼν τὴν πυρίτιδα εἶχεν ἴσως πνεῦμα, ἀλλὰ δὲν τὸ μετεχειρίσθη εἰς τὴν ἀνακάλυψίν του. Ἡ εὖρεσις τῆς πυρίτιδος, ὡς τόσαι ἄλλαι ἐφευρέσεις ποιήσασαι κρότον, οφείλεται εἰς τὴν τύχην.

Μοναχὸς πολὺ ὀλίγον γνωστός, Βερτόλδος Σχβάρετς, ἐκ Φριβούργης, περὶ τὰ μέσκα τοῦ 18' αἰῶνος, τρίβων ἐν ἰγ-

δίφ μίγμα άνθρακος, θείου και νίτρου, άφθηκε να έμπέση έν αυτό σπινθήρ, όστις παρήγαγε βιαίαν έκρηξιν. Στο περίεργος και αναλόγως τής εποχής έπιτήδειος χημικός. Έσπούδασεν, έκαμε διάφορα πειράματα, και μετ' ου πολύ κατώρθωσε τὰ παραγάγη άληθή πυρίτιδα. Κατά τινας ιστορικούς οι Βενετοί μετεχειρίσθησαν πυρίτιδα εἰς τινά πολιορκίαν τὸ 1380. Έκτοτε ή τέχνη τοῦ πολέμου μετεβλήθη. Ο ίππότης έξηφανίσθη. Τὸν αντικατέστησεν ή σφαίρα τοῦ τηλεβόλου.

*

Ἡ Σεμίραμις τοῦ Βολταίρου δὲν έτυχε καλῆς ύποδοχῆς κατὰ τὴν πρώτην παράστασιν. Ο συγγραφεὺς συναντήσας τὸν Πιρὸν εἰς τὰ παρασκήνια, ήρώτησεν αὐτὸν τὴν γνώμην του· αἴτι γινώμη μου, άπεκρίνατο οὗτος, εἶναι ὅτι έπιθυμείτε πολὺ νὰ τὴν εἶχα γράψει έγώ....»

*

Ἡ κ. Λογγεβίλ έστενωχωρεῖτο φοβερὰ έν Νορμανδία, ὅπου εὕρισκετο ὁ σύζυγός της. Οἱ περι αὐτὴν τῆ λέγουσιν : «Πρὸς Θεοῦ, κίρια, ή πληξίς θά σᾶς βλάβῃ· δὲν θέλετε καμμίαν διασκέδασιν ; Έχομεν κύνες και δάση ώραϊκ· θέλετε νὰ κυνηγήσετε ; — Όχι, άπαντᾶ, δὲν άγαπῶ τὸ κυνήγιον. — Έπιθυμείτε εργασίαν ; — Όχι, δὲν άγαπῶ τὴν εργασίαν ; — Θέλετε νὰ έξέλθετε εἰς περίπατον ή νὰ παίξετε κἀνὲν παιγνίδιον ; — Όχι, δὲν άγαπῶ οὔτε τὸ έν οὔτε τὸ άλλο. — Τί λοιπὸν έπιθυ-

μεῖτε ; — Τί νὰ σᾶς 'πῶ ; δὲν άγαπῶ τὰ άθῶα παιγνίδια.

*

Ο Ροκελέρ, πρὶν ή γείνη δούξ, εἶπεν ήμέραν τινά, καθ' ήν έθρεχε κρουνηδόν, εἰς τὸν άμαξηλάτην του νὰ τὸν φέρη εἰς τὸ Λουδρον, ὅπου ή έφ' άμάξης εἴσοδος δὲν έπετρέπετο εἰς άλλους παρὰ τοὺς πρέσβεις, τοὺς πρίγκηπας και τοὺς δούκας. Φθάσας εἰς τὴν πύλην τῶν άνακτόρων ήρώτηθη, ποῖος εἶναι έντός. Ἐπεκρίθη : «Εἰς δούξ. — Ποῖος δούξ ; ήρώτησεν ὁ σκοπός. — Ο δούξ Έπερνών. — Ποῖος ; » Ο Ροκελέρ άπεκρίθη : «Ο έσχάτως άποθανών.» Τῷ έπετρέπη ή εἴσοδος. Φοβούμενος κατόπιν τὰς συνεπίαις τοῦ διαβήματός του, έπήγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν βασιλέα : «Μεγαλειότατε, τῷ εἶπεν, βρέχει τόσον δυνατὰ, ὥστε εἰσῆλθον έφ' άμάξης μέχρι τῆς ιδιαιτέρας κλίμακος.» Ο βασιλεὺς δυσηρεστήθη. «Ποῖος άνόητος, ήρώτησε, σᾶς έπέτρεψε τὴν εἴσοδον ; — Περισσότερον άνόητος παρ' ὅσον φαντάζεσθε, μεγαλειότατε, διότι με άφησε νὰ εἰσέλθω ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δουκὸς Έπερνών, τοῦ έσχάτως άποθανόντος.» Τοῦτο ήρκεσε νὰ κατευνάσῃ τὴν ὀργὴν τοῦ βασιλέως, ὅστις έγέλασεν εκ καρδίας.

*

Ο διακεκριμένος ήθοποιὸς τῆς εποχῆς Λουδοβίκου ΙΔ' Βάρων παριστάνων ποτὲ άπήγγελλε χαμηλοφώνως. Θεαταί τινες τῷ έρώναξαν : «Δυνατότερα ! — Και σεῖς, σιγώτερα ! » έκράγασεν οὗτος. Τὴν έπαύριον ὑπεχρέωθη νὰ

ζητήσῃ συγγνώμην και ήρξάτο οὕτω : «Κύριοι, οὐδέποτε συνησθάνθην περισσότερον ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τὸ ταπεινὸν τῆς συμπεριφορᾶς μου.....» Οἱ θεαταί δὲν έπερίμειναν περισσότερον και τὸν έκάλυψαν διὰ χειροκροτημάτων.

*

Εἰς ακόλουθος (laquais), ἀφοῦ έπλούτησεν, άπεσύρθη τῆς ὑπηρεσίας και ήγόρασεν άμαξαν ιδίαν. Τὴν πρώτην ήμέραν, καθ' ήν ήθέλησε νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, παρκαυρόμενος εκ τῆς συνηθείας, ἀντι νὰ εἰσέλθῃ έντός αὐτῆς, ανέβη εἰς τὰ ὄπισθεν. Ο άμαξηλάτης τῷ έκράγασεν : «Αἱ ! τί κάμνετε, κύριε ; ή άμαξα εἶναι έδική σας. — Α ! άλήθεια, εἶπεν ὁ νέος αὐθέντης : τὸ εἶχα λητμονήσει.»

*

Ο άμαξηλάτης τοῦ Λῶβ κερδήσας ἀρκετὰ, έδήλωσεν εἰς τὸν αὐθέντην του, ὅτι θά τὸν αφήσῃ. Ο Λῶβ έξήτησε νὰ τῷ φέρῃ πρὶν φύγῃ ἕνα καλὸν άμαξηλάτην. Τῷ έπαύριον ὁ άνθρωπος αὐτός τῷ έφερε δύο άμαξηλάτας και τῷ εἶπε νὰ εκλέξῃ τὸν ἕνα, ὅτι ἀμφοτέροι ήσαν καλοί, και ὅτι θά λάβῃ αὐτὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον θά άφινεν ὁ Λῶβ.

Ἐπιστροφαι δὲν εἶναι πλέον δεκταί, καθόσον κατὰ τὰ νενομισμένα θεωροῦνται συνδρομηταί οἱ κρατήσαντες τὸν 2ον ἀριθμὸν και ὁ Παρθένων ἀριθμεῖ ήδη ἀριθμοὺς 5.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

εκ τῶν άριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ
Τιμᾶται ὀρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ έτησίαν ή τοῦλάχιστον εξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ώραϊον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται